

OLDALKÉNT
HÁROM FORINT

KUMOROM

Ők már évek óta rendszeresen jártak a Fekete-kőrösti vásárba, és színes történetekkel próbáltak rábeszélni, hogy legközelebb tartsak velük.

Afolyó mindkét partján piacozók skandálva mutogatták áruikat. A két oldalt egy recsegő palólóhídon lehetett átvárni. Ezt az alkalmatfelismerve, kolduló kislányok és riasztó látványt nyújtó, bőrbetegasszonyok ültek sorban a híd mindkét feljárójánál. Szoknyájukat fölhúzták, hogy a combjukig terjedő pikkelyes bőrt láthassák a turisták. Egy budapesti, egyetemista kinézetű meg is jegyezte, hogy szociológus barátnőjével a pikkelyes-hidra beszélt meg randevút.

A különféle cigány csoportokat jól meg lehetett ismerni más-más színezetű ruháik miatt. Úgy festettek, mintha különböző virágsokrokat ültettek volna a környékre. Az egyik ilyen csoport magukhoz hívott, s étellel kínált bennünket. A bizalmas viszony néprajzos barátomat felbátorította, s arról kérdezte az idős, cigány embert, hogy itt vannak-e generációs konfliktusok. Az öreg – üzletet remélve a kérdés mögött – afolyó túloldalán lévő kis csoportra mutatva, elégedetten válaszolt:

– Hát persze, hogy itt vannak ők is, csak a másik oldalon árulnak.

Gyula Horváth

60R047A'2 00201